

Interview Oprichters

“We wilden meer dan alleen baantjes zwemmen”

In de jaren zeventig ontstond er in Echt iets unieks: een reddingsbrigade met ambitie. Wat begon als een uitweg voor wedstrijdzwemmers die hun motivatie kwijt waren, groeide uit tot een bloeiende vereniging. In gesprek met oprichter John die hierbij geholpen werd door Marjan, Mieke en Nico duiken we terug in de tijd. Over creatieve oplossingen, sportieve dromen en de kracht van saamhorigheid.

Hoe is het idee van een reddingsbrigade in Echt ontstaan?

John:

“In die tijd zwommen we bij zwemvereniging Patrick, maar veel van ons waren het baantjes trekken beu. Er miste uitdaging. We wilden meer: actie, variatie, teamwork. Tegelijkertijd liepen er spanningen binnen de omnivereniging waar Patrick onder viel. De inkomsten uit contributies en badhuur werden verdeeld over alle takken, maar dat ging niet eerlijk. Basketbaltrainers kregen betaald, wij zwemmers betaalden, maar zagen er weinig van terug.”

Marjan:

“Dat was het moment dat het idee van een eigen reddingsbrigade serieus werd. Eind 1974 waren er bijna dagelijks vergaderingen om los te komen van Patrick. Dat ging niet zonder strijd, maar we waren vastberaden. De officiële oprichting van Reddingsbrigade Echt was op 1 januari 1975.”

Hoe kreeg je zoiets überhaupt van de grond?

Nico:

“Met veel enthousiasme en weinig middelen! We moesten letterlijk alles zelf doen. Trainingsuren regelen, leden werven, instructeurs vinden... Alles ging via brieven of vanuit een telefooncel. We hebben zelfs contact opgenomen met de reddingsbrigade in Roermond. Paul van de Port en Nico frissen zijn toen trainingen gaan geven.”

Marjan:

“Er was geen geld, geen materialen. De inkomsten kwamen uit bewakingen en uit het kienen op dinsdagavond. Maar de drive was er. Eerst moesten we zelf in opleiding – er mocht in het begin namelijk nog geen instructie gegeven worden zonder gekwalificeerde mensen.”

John:

“En we hadden ook nog de discussie met Patrick. Ze vonden dat we leden ‘afpakten’. Ik heb toen zelfs een brief geschreven waarin ik zei: hoe meer mensen zwemmen in Echt, hoe beter voor de gemeente. Dat werkte uiteindelijk ontwapenend.”

Hoe snel groeide de vereniging?

Marjan:

“Binnen een half jaar zaten we op zo’n 50 leden. De interesse was er duidelijk. Vooral via mond-tot-mondreclame en de ABC-opleidingen groeiden we snel. In September 1976 hadden we de 100 leden bereikt. Al snel hadden we zelfs wachtlijsten.”

John:

“En dat alles zonder luxe. De ledenlijsten werden met de hand bijgehouden, examens georganiseerd, materiaal bij elkaar gesprokkeld. Onze eerste examens waren op 8 juni 1975 – met 22 deelnemers!”

Hoe zat het met wedstrijden in die beginjaren?

Nico:

“Die kwamen er al vrij snel bij. Onze eerste officiële wedstrijd was op 4 januari 1976 in Weert: de Nieuwjaarswedstrijd. Op 28 maart 1976 deden we mee aan het NK in Nijmegen, met onderdelen zoals popvervoeren, lijnredding met eigen drenkeling en boeiwerpen – gekleed in katoenen shirts en broeken van beddengoed, zodat het maar dun genoeg was.” Vanaf 1977 werd er ook mee gedaan aan prestatietochten, zowel op zee als in het buitenwater.

Mieke:

“Dat was zwoegen hoor, met houten boeien die je moest gooien. Daar heb ik nog blauwe knieën aan overgehouden! Maar het plezier was groot. Daarna samen eten, broodjes ham-kaas en krentenbollen, dat hoorde erbij.”

Wat was de rolverdeling binnen de vereniging toen?

John:

“In het begin was alles in één groep: recreatie, opleidingen, wedstrijden. Maar toen we meer uren kregen, kwam de splitsing. Woensdagmiddag was altijd voor de opleiding. Vrijdagavond was training.”

Nico:

“Ik was toen min of meer de wedstrijdtrainer, al hadden we officieel geen trainer. Instructeurs haalden we overal vandaan. Sjaak Houben was bijvoorbeeld de eerste instructeur, Wil Flapper kwam erbij in 1976.”

Wat waren belangrijke mijlpalen of veranderingen?

Mieke:

“De komst van oceanonderdelen rond 2000 was een grote omslag. Toen werd onze kleding ook rood-zwart, omdat dat in het logo zat én past bij ocean lifesaving.”

Nico:

“Internationaal kwamen we ook snel mee. In 1977 zat ik al in de nationale ploeg. Echt was goed vertegenwoordigd op EK's en WK's. In 2000 werden de World Games belangrijk – in Duisburg haalden we 11 van de 20 Nederlandse medailles.”

John:

“We hebben ook speedlifesaving georganiseerd: alle onderdelen gehalveerd qua afstand, dat was toegankelijk voor meer deelnemers. Heel succesvol.”

Wat was jullie motivatie om dit allemaal te doen?

Marjan:

“We lagen bijna elke dag in het water. Niet omdat het moest, maar omdat het leuk was. Het ging niet om wáár je zwom, maar met wie.”

Nico:

“Voor mij was het de combinatie van sportiviteit en samenwerken. En die teamonderdelen: dat trok mensen. Samen iets presteren, samen sterker worden.”

John:

“En het saamhorigheidsgevoel. Dat is vanaf het begin sterk geweest. Het is bijzonder dat de vereniging nog steeds bestaat, met diezelfde energie.”

Hebben jullie nog tips voor de toekomst van de brigade?

Mieke:

“Houd de jongeren bij elkaar. Laat ze samen trainen, lachen, reizen. Dat bindt ze, en dat zie je terug in de prestaties.”

John:

“Blijf leuke dingen doen, ook buiten het zwemmen. Dat is altijd onze kracht geweest. Tijdens corona is dat ook goed opgepakt – dat contact, dat vasthouden.”

Terugkijken met trots

Van handgeschreven brieven en trainingen in beddengoed tot medailles op de World Games – de Reddingsbrigade Echt heeft een rijke historie. Dankzij de inzet van mensen als John, Marjan, Mieke en Nico groeide de club uit tot een begrip, zowel lokaal als internationaal. En het begon allemaal met een paar jongeren die geen zin meer hadden in baantjes zwemmen.